

af Næringslivet indenfor lovmæssigt vedtagne Rammer er lige saa betænkeligt som at normere Antallet af Købmænd og anvise dem hver et Distrikt, som det sker med Apotekere.“ Det hedder endvidere: „Paa den anden Side tør det ikke paa- staaas, at de Klager, der ere rejste fra Handelsstandens Side, ere uden Berettigelse, og at en Lovgivning paa disse Omraader ikke i et vist Omfang skulde være paakrævet. Men det bør forlanges af en saadan Lovgivning, dels at den ikke paa- lægger Handelslivet utaalelige Baand, dels at den ikke (hvad det foreliggende Ud- kast“ — det er Kommissionsudkastet — „ikke kan siges fri for) paa næsten revolutionær Vis stempler Handlinger, der efter gængs Opfattelse anses for fuldt ud lovlige og honnette, som „uhæderlige“, blot fordi de tages i Reklamens eller Konkurrencens Tjeneste“.

Jeg tror, man her har et Fingerpeg med Hensyn til, hvorfor Titelen skulde forandres. Jeg tror, den ærede Ordfører for Flertallet (Birch) ikke har Ret i sin Opfattelse af Motiverne for den ærede Ordfører i det andet Ting til at gaa bort fra den foreslaaede Titel paa Loven. Jeg tror, det ligger i Industriraadets Udtalelser og Ønsker, og det kan man ogsaa bedre forstaa. For det er uhyre vanskeligt at fastsætte ved Lov, hvad der indenfor Handelsvirksomhed kan betegnes som fuldt hæderligt, og hvad der er mindre hæderligt, eller hvad der er uhæderligt, og jeg har en Følelse af, at det er det, der har foresvævet Industriraadet, at de maatte beskytte de Folk, som nu stod noget højere paa Straa end den almindelige Handelsstand, mod at falde ind under Begrebet „uhæderligt“, ifald de benytte de Chancer, som Forholdene Tid efter anden have gjort det mere almindeligt at benytte, og som det i de Kredse, der ere skolede i Forretningslivet, ikke opfattes som uhæderligt at benytte. Jeg tror, det er Grunden til, at man er gaaet bort fra den tidligere Titel, og hvis ikke saa er, maa jeg være enig med den ærede Ordfører i, at det er mærkværdigt at gaa bort fra at betegne Lovforslaget som et Lovforslag om falsk Reklame og uhæderlig Konkurrence og gaa over til det, der nu foreligger, „Forslag til Lov om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. m.“, naar der i selve Lovforslaget er adskillige Paragraffer, der omhandle uhæderlig Konkurrence, og som ere om end ikke fuldt saa strenge som i Kommissionsudkastet dog i væsentlig Grad af det samme Indhold.

Til selve Lovforslaget maa jeg maaske gøre nogle Bemærkninger. Jeg skal først omtale § 3 og vil med Hensyn til denne Paragraf rette en Forespørgsel til den højtærede Handelsminister. Det hedder i § 3: „Paa Betegnelser, der indeholde en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted (urigtigt Stednavn), komme foranførte Straffebestemmelser ikke til Anvendelse, naar den paagældende Betegnelse er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Handelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade eller lignende og ikke Stedet for dens Frembringelse.“ Vil det sige, at til Eksempel Indførsel af tysk Mel, som kommer ind i Sække, der ere paategnede med engelske Inskriptioner, skal være tilladt, fordi denne Betegnelse kan siges i Virkeligheden at have faaet almindelig Anvendelse? Dette Spørgsmaal vil jeg bede den højtærede Handelsminister besvare. Det behøver ikke at være nu, vi faa vel en Udvalgsbehandling, hvor det kan ske; det kan ikke være Meningen, naar Landstinget har haft denne Sag hos sig i flere Maaneder, at vi skulle jage den igennem i Løbet af faa Dage, det maa være Meningen, at vi skulde have en Udvalgsbehandling af Sagen.

§ 7 gaar ud paa, at et Firma ikke maa holde mere end to aarlige Sæsonudsalg, og intet af disse maa være ud over en Maaned. Der er dog hertil føjet: „Undtagelser herfra kunne dog efter Omstændighederne tillades af den stedlige Øvrighed.“ Jeg ser ikke, at man opnaar noget ved at begrænse Sæsonudsalg. Hvis man kunde sikre de handlende mod, at saa og saa store Kapitaler kunde gribe ind paa dette eller hint Omraade, hvis med andre Ord en Forretning kun maatte begyndes paa en Kapitalbasis af en vis Størrelse, ud over hvilken man ikke maatte udvide en Forretning, var den lille Handel, Detailhandelen, beskyttet. Men dette er jo ganske ugørligt. Under de nuværende Forhold kan man ikke begrænse Handelens Udvikling. Storhandelen lige saa vel som Stordriften høre Nutiden til, og det kan ikke hjælpe, at man ad Lovgivningens Vej vil søge at forhindre denne Udvikling. Man har ogsaa haft Følelsen deraf i Landstinget, idet man har sagt, at der efter Omstændighederne kan ske Undtagelser fra Bestemmelserne i denne Paragraf med den stedlige Politiovrigheds Tilladelse. Men at lovgive paa den Maade, at man i de første to Linier lover de mindre handlende, at de skulde blive fri for Sæsonud-